

Chtěl, aby to vyznělo jako urážka, ale ona to nepochopila a myslela si, že mu na tom skutečně záleží.

„Mně na té oslavě zas tak moc nezáleží, víš,“ odpověděla s pohledem upřeným na jeho odraz v zrcadle, místo aby mu pohlédla přímo do očí. Tak poznal, že lže.

Začala si čistit zuby a Alec si ji chvíli prohlížel, když sklopila oči do umyvadla, aby vyplivla pastu.

Bylo to, jako by dokázala přimět každou svou část, aby byla dokonalá. Vlasy se jí nikdy necuchaly. Nikdy jí neteklo z nosu. Pihy měla rozmístěné rovnoměrně, jako by jí je někdo namaľoval. Dokonce i zuby měla rovné. Nejspíš nikdy nebude potřebovat rovnítka, zatímco Alec si začínal myslet, že on rovnítka *nikdy* nesundá.

„Nebud' hloupá,“ promluvil konečně. „Samozřejmě že ti na té tvé pitomé oslavě záleží.“

Její tváře se zbarvily do dokonalého odstínu růžové. „Vsa-dím se, že ani nedorazí tolik lidí,“ řekla.

Alec se nezmohl na odpověď na tak trapnou prosbu o soucit. Jen si odfrkl.

„Jo, jasně,“ ušklíbl se a nechal ji, aby si dočistila zuby. Den, kdy bude mít vlastní koupelnu ve svém vlastním domě s vlastními pravidly, a kdy se nikdo nebude divit, proč je tak jiný než ostatní... ten den nemůže přijít dost brzy.

Na obloze se pomalu začaly objevovat hvězdy, když Alecův trans přerušilo zavržení dveří koupelny na Hazelině straně. Čekal, až půjde zase spát, ale čím déle čekal, tím bylo jasnější,

že Hazel nešla jen na záchod. Po dalších několika vteřinách se dveře do jeho pokoje otevřely a škvírou dovnitř vpadly blondáté kudrny jeho sestry, která právě porušila základní pravidlo.

„Vypadni,“ řekl a ona polekaně zastrčila hlavu zpátky do koupelny. Ale nezůstala tam dlouho.

Vzápětí otevřela dveře trochu víc a k Alecově naprostému úžasu se odvážíla udělat krok do jeho pokoje.

Chvíli ji pozoroval, jak se rozhlíží kolem, jako by vstoupila do nového, cizího světa, a svým způsobem tomu tak skutečně bylo. Jestli měl někdy podezření, že se sem vplížila, když nebyl doma, způsob, jakým se teď dívala kolem sebe, vypovídal o tom, že tomu tak nebylo. Hazel dodržovala pravidla, i když se nikdo nedíval.

„Přeješ si zemřít?“ řekl a slyšel, jak polkla.

Přesto k němu popošla o další krok.

Měl několik možností. Obvyklé slovní zastrašování neza-bralo. Mohl použít hrubou sílu. Bolest byla vynikajícím motivačním prostředkem. Mohl na ni vystartovat: strhnout ze sebe peřinu a vyletět z postele, aby ji zahnal.

Nebo by mohl použít psychologický trik. Mohl by ležet v naprostém klidu a neříct už ani slovo. Mohl by ji sledovat stejně pozorně, jako ji sledoval teď, čekat, až se přiblíží, aby dosáhla svého cíle, jakkoli byl šílený a vzpíral se veškeré logice, a sledovat, jak její odvaha slábně úměrně tomu, čím hlouběji vchází do jeho pokoje.